

ва си ти. Отвори туй шише и вижъ, какво има въ него. Отваря той шишето, гледа, празно шише. Казва ми: азъ празно шише ли съмъ? Питамъ го; ако ти би ималъ сто хиляди лева, би ли ми далъ половината отъ тѣхъ? — Какъ ще ти дамъ, нали и за мене трѣбватъ? Добрѣ, ето моето учение, което почива на вѣрата. Изваждамъ пълното шише, изваждамъ двѣ чаши, една за него, една за мене, наливамъ въ тѣхъ млѣко, похапваме си и се разговаряме. Казвамъ му: за втори пѣтъ нека и твоето шише бжде пълно! Ние двамата съ тебе си мязаме. Разликата е само въ това, че споредъ твоето невѣрие шишето ти е празно а моето пълно, иначе и ти си човѣкъ като мене, страдашъ, чувствувашъ, че имашъ празнота, че нѣщо ти не достига. Нѣкой казва, че душата му е празна. Всѣки човѣкъ, който чувствува въ себе си празнота, той е празно шише. Нѣкой младъ момъкъ, или нѣкоя млада мома искатъ да ги обича нѣкой. Виждалъ съмъ нѣкой старъ, 80-годишенъ дѣдо, търси нѣкой да го обича — празно му е сърцето. Празното шише трѣбва да се напълни съ млѣко! Лошото не е въ това, че искаме да ни обичатъ, но въпросътъ е, кой трѣбва да ни обича. Не е лошо, че азъ искамъ да се топля на огъня, обаче тази топлина трѣбва да е жива, да внася животъ въ